

„Părăseau gruparea...”

Vineri, 18 august 2017 - Gili Cârstea

*Cine sunt cei despre care viziunea tronurilor spune că
„părăseau gruparea... și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana”?*

Spre a evita impactul devastator al ultimului paragraf din viziunea tronurilor, teologii adventiști susțin că persoanele despre care vorbește viziunea, în ultimul ei paragraf, sunt mileriții dezamăgiți, nicidecum membrii bisericii adventiste de mai târziu.

Iată aici ultima parte a viziunii, pentru reamintire:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. L-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu.

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Viziunea avută în februarie 1845; publicată inițial în The Day-Star, 14 martie 1846).

Cine sunt aceștia, care „unul după altul” au părăsit credința în faza a doua a lucrării lui Hristos în sanctuar, și s-au întors la prima fază a lucrării Lui, fază preluată de Satana?

Dacă aceștia ar fi mileriții dezamăgiți, sau oamenii care au părăsit mișcarea adventă de-a lungul timpului – Crozier, Ballenger, Canright, Conradi, Kellog, Ford, Rhea sau alții ca ei – atunci fără îndoială că acest pasaj al viziunii nu ar fi fost amputat din publicațiile oficiale ale bisericii. Dacă despre ei este vorba, de ce trebuia ascuns acest pasaj de ochii oamenilor? El era încă o dovadă puternică despre prezența spiritului profetiei în mijlocul bisericii, o prezicere că vor fi oameni valoroși care ne vor părăsi, ceea ce s-a și întâmplat iar toată lumea știe acest lucru.

Chiar faptul că acest pasaj a fost exilat, prin amputare, din publicațiile oficiale demonstrează că aici este o rană profundă peste care cei vizați aplică pansamente superficiale. „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu” (Ier

6:14). Adică nu vor să comunice pacientului diagnosticul real, de frică să nu se producă panică în biserică.

Acest pasaj amputat indică precis și sigur boala actuală a poporului lui Dumnezeu: Închinare în fața unui Hristos fals, care poate da multă lumină și putere, dar nu foc din cer și ploaie târzie.

Viziunea aceasta a tronurilor, ca toate viziunile apocaliptice, folosește un puternic limbaj metaforic, dar cei care cunosc istoria și limbajul biblic nu pot scăpa intenția Celui care a inspirat-o.

La 2300 de ani de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, în preoția lui Hristos s-a produs o schimbare. El a trecut de la lucrarea zilnică – iertare, îndreptățire – la lucrarea anuală, aceea de curățire a sanctuarului. A început Ziua Ispășirii, mai întâi pentru cei morți în Hristos, care curând urma să treacă la generația în viață.

În fața acestui eveniment, viziunea prezintă trei categorii: Poporul advent (mileriții), biserica (creștinismul protestant), și lumea întreagă. Asupra tuturor a venit lumina puternică a lui Daniel 8:14, dar o grupare destul de mică era cu adevărat interesată de ce face realmente Isus pe acel tron. Doar ei au observat că El a trecut la o altă fază a lucrării. Toți ceilalți au fost lăsați în întuneric total. În acest întuneric total Satana a preluat lucrarea părăsită de Hristos, iar cei rămași la această fază a lucrării lui Hristos – îndreptățirea prin credință – îl implorau să le dea duhul lui.

Aceștia puțini, care au observat schimbarea lucrării lui Hristos, au devenit pionierii mișcării advente. În ore lungi, de aprinse dezbateri, au reușit să perceapă într-o oarecare măsură importanța strategică a anului 1844. Au început să-și trimită credința „dincolo de perdea,” contând tot mai mult pe lucrarea simbolizată de marea zi a ispășirii din sistemul ceremonial.

Exact la ei se referă ultimul pasaj al viziunii, când spune că „unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

În ce sens „părăseau gruparea”? Cum se „alăturau” ei celor din prima încăpere?

În acest punct trebuie să înțelegem că aici nu este descrisă o secvență de timp scurtă, din apropierea anului 1844, așa cum am fi tentați să credem. Pasajul descrie o perioadă de timp destul de lungă și care se întinde până în zilele noastre. Unul după altul oamenii de frunte ai bisericii au început să conteze tot mai mult pe îndreptățire și tot mai puțin pe unirea dintre omenesc și divin.

Observați ce se întâmplă astăzi: se contează total pe îndreptățire și deloc pe nuntă, care este lucrarea lui Hristos în a doua fază a lucrării Sale din sanctuar. Priviți în Babilonul spiritual de azi, și spuneți-mi dacă există vreo biserică în care îndreptățirea să nu fie declarată a fi evanghelia curată. De la bisericile istorice la neoprotestanți, toată lumea înalță îndreptățirea prin credință ca singura cale spre mântuire. În expresiile sistemului ceremonial, au rămas la lucrarea zilnică și o refuză pe cea anuală. Onorează Sfânta și disprețuiesc Sfânta Sfintelor. Viziunea spune că Hristos a trecut în Sfânta Sfintelor, iar Satana a preluat lucrarea din Sfânta, pe care Hristos a părăsit-o.

Așa s-a transformat Marea Mișcare Adventă în Biserica Laodicea. Unul după altul au părăsit credința că „Dumnezeu dorește să facă din Biserica Sa continuarea întrupării lui Hristos,” și s-au întors la îndreptățirea prin credință ca soluție finală la problema omenirii.

Numai o astfel de tragedie poate justifica evaluarea Martorului Credincios: „Ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc 3:17).

Avertizările au fost repetate și categorice:

„Biserica a întors spatele călăuzirii lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia profeției false în mâinile lor, aprinsă de la torța demonică a lui Satana” (TM 409).

Toate acestea se întâmplă la literă, și sunt împlinirea profeției din viziunea tronurilor, că unul după altul părinții noștri vor părăsi gruparea celor care-L urmaseră pe Hristos în faza a doua a lucrării Lui, și se vor întoarce la credința protestantă tradițională a îndreptățirii prin credință.